

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UPRAVNI SUD U SPLITU
PRIMLJENO
Dana: 07. 12. 2020

Poslovni broj: Usž-2771/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te sudske savjetnice Matee Miloloža, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 1UsI-414/19-4 od 25. ožujka 2020., na sjednici vijeća održanoj 30. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 1UsI-414/19-4 od 25. ožujka 2020.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/50 urbroj: 376-14-19-4 od 25. srpnja 2019.

Navedenom odlukom tuženika točkom 1. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora tužitelja s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d., Zagreb, Jurišićeva 13, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručivanja preporučene pošiljke, broj: dok je točkom 2. izreke zahtjev za rješavanje spora kojim se traži poništenje nezakonitih odluka HP-a i Povjerenstva, te utvrđenje odgovornosti nadležnih osoba HP-a odbačen kao nedopušten.

Tužitelj je protiv prvostupanjske presude podnio žalbu iz razloga propisanih odredbom članka 66. stavka 1. točke 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima, odnosno zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi ponavlja ranije navode i u bitnom ističe da je Hrvatska pošta d.d. obavila necjelovitu poštansku uslugu jer je poštansku uslugu obavila sa zakašnjenjem od dva mjeseca jer su se obje preporučene pošiljke odnosile na jedno te isto pismeno rješenje Upravnog suda u Splitu 14 UsI-3/18-7 od 14. lipnja 2018. Navodi da je nakon neuspjele dostave u mjesecu lipnju 2018. pošta vratila pošiljatelju 2. srpnja 2018. umjesto da ga je u drugoj dostavi odmah isporučila i prilikom novog dostavljanja predmetnog pismena u mjesecu kolovozu 2018. prekršila je odredbu članka 85. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku budući da je trebala ga kao primatelja pismena obavijestiti da nakon neuspjele prve dostave određenog

dana i sata bude na mjestu dostave radi primanja pismena. Ukazuje da je Hrvatska pošta d.d. samo izdala Obavijest o prispjeću predmetne pošiljke na kojoj ga je obavijestila da će druga dostava biti obavljena „nakon isteka roka“ (od pet radnih dana, tijekom kojih je mogao preuzeti pošiljku u poštanskom uredu u Splitu) i to „u prijepodnevnim satima“. Ističe da je pobijanom presudom odbijen tužbeni zahtjev bez održavanja ročišta iako je to zatražio u tužbi i bez dostavljanja odgovora na tužbu koju je dao tuženik, pa smatra da je time onemogućen u zaštiti svog pravnog interesa. Navodi da se tuženik u odgovoru na tužbu poziva na presudu Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj 25 UsI-3283/17-13 kao navodni dokaz zakonitog postupanja HP-a u ovoj pravnoj stvari, koja osim što nije pravomoćna nije niti se radi o istoj činjeničnoj situaciji. Navodi da tuženik pokušava ovu pravnu stvar prikazati kao obavljanje univerzalne usluge jer istu definiraju kao prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, dok on ovu pravnu stvar prikazuje kao usluge koje uključuju svako postupanje sa poštanskim pošiljkama sukladno članku 2. stavku 1. točki 21. Zakona o poštanskim uslugama. Ističe da je prvostupanjski sud u nekoliko navrata pogrešno i nepotpuno iznosio činjenično stanje pa je tako naveo da je zahtjev za rješavanje spora s HP-om podnio tuženiku 1. travnja 2019., umjesto 4. veljače 2019., a sve da bi se opravdalo nepostupanje tuženika kojom bi opravdao donošenje odluke izvan zakonskog roka od četiri mjeseca. Smatra apsurdnim činjenicu da je prvostupanjski sud utvrdio da je predmetna pošiljka tužitelju ubačena (isporučena) u njegov poštanski sandučić, a da se on žalio zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja. Ističe da je prvostupanjski sud poistovjetio uručenje pošiljke i kompletnu odnosno cjelokupnu poštansku uslugu, što predstavlja kršenje iz članka 2. stavka 1. točke 21. Zakona o poštanskim uslugama. Sukladno navedenoj odredbi uručenje pošiljke samo je jedan od segmenata poštanske usluge i obavljanje usluge uručenja u cijelosti nikako ne znači da je poštanska usluga obavljena u cijelosti. Ona usluga prilikom čijeg se obavljanja krši zakon se nikako ne može smatrati cjelovito obavljenom.

Predlaže da ovaj Sud usvoji žalbu i poništi pobijanu presudu.

Tuženik u odgovoru na žalbu ističe kako tužitelj u svojoj žalbi pogrešno zaključuje da je pobijana presuda donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava i krivo iznošenje činjeničnog stanja. Ističe da je pogrešan zaključak tužitelja prema kojem nedovoljno precizno označavanje vremena druge dostave automatski predstavlja i necjelovito obavljanje poštanske usluge. Ukazuje da se prilikom procjene je li poštanska usluga obavljena u cijelosti u svakom pojedinom slučaju procjenjuje jesu li od strane davatelja poštanske usluge izvršena zakonom propisana četiri elementa – prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke. U odnosu na navode tužitelja prema kojima je on podnio pritužbu protiv davatelja poštanske usluge HP-a, a ne davatelja univerzalne usluge, ističemo kako isto nije od utjecaja na pravilno utvrđenje činjeničnog stanja. Naime, iz odredbe članka 2. stavka 1. točke 6. Zakona o poštanskim uslugama vidljivo je da je davatelj univerzalne usluge HP, zapravo davatelj poštanske usluge koji obavlja univerzalnu uslugu u Republici Hrvatskoj na temelju odredbe članka 67. Zakona o poštanskim uslugama. U konkretnom slučaju tužitelj je podnio zahtjev za rješavanje spora protiv davatelja poštanske usluge HP, a isti davatelj je ujedno i imenovani davatelj univerzalne usluge.

Stoga tuženik smatra da su žalbeni navodi tužitelja u cijelosti neosnovani i paušalni.

Žalba nije osnovana.

Ispitivanjem prvostupanjske presude sukladno ovlasti iz članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16.-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 29/17.), ovaj Sud ne nalazi postojanje razloga zbog kojih se presuda pobija.

Pravilno navodi tuženik da su ispunjene sve pretpostavke navedene u članku 2. stavku 1. točki 21. Zakona o poštanskim uslugama koji definira pojam poštanske usluge, kao usluge koja se odnosi na prijam, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke. U situaciji u kojoj je svaki ovaj segment obavljen ne može se govoriti o necjelovitoj obavljenoj poštanskoj usluzi iz članka 54. Zakona o poštanskim uslugama. Stoga prigovor tužitelja o pogrešno ispisanoj obavijesti unatoč kojima je u konačnici dostava izvršena unutar roka od tri mjeseca od predaje poštanske pošiljke nije odlučan i takav propust ne podliježe nikakvoj odgovornosti davatelja usluge.

Ovaj Sud nalazi i da je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da je tuženik na temelju odredbe članka 41. stavka 2. ZUP-a ispravno odbacio kao nedopušten zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži poništenje nezakonitih odluka Hrvatske pošte i Povjerenstva, utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba Hrvatske pošte. To stoga što je tuženik pravilno obrazložio da nije nadležan za provedbu nadzora nad radnicima Hrvatske pošte d.d. niti za njihovo sankcioniranje, kao i da nije nadležan za poništavanje odluka Hrvatske pošte d.d., već da svoju odluku donosi isključivo vezano za konkretnu poštansku pošiljku ili uslugu za koju je prethodno proveden postupak sukladno odredbi članka 54. Zakona.

S obzirom na sadržaj tužbe prvostupanjski sud je zaključio da nisu sporne činjenice već primjena materijalnog prava pa time što prvostupanjski sud nije održao raspravu pozivom na odredbu članka 36. točku 4. Zakona o upravnim sporovima, iako je tužitelj tražio održavanje presude, navedeno nije utjecalo na zakonitost i pravilnost presude. Također ni propust suda da dostavi odgovor na tužbu tužitelju te pogrešno utvrđenje datuma dostavljanja zahtjeva tužitelja 1. travnja 2019., umjesto 4. veljače 2019., nisu povrede koje su odlučne za drugačiju odluku u predmetnom slučaju. Niti činjenica da je tuženik donio rješenje protekom roka propisanog za odlučivanje o zahtjevu nije odlučno s obzirom da se ne radi o zakonskom prekluzivnom roku samo po sebi dostatno, kraj pravilne primjene materijalnog prava da se rješenje tuženika zbog toga ocijeni nezakonitim.

Kako tužitelj razlozima navedenima u žalbi nije doveo u sumnju zakonitost pobijane presude niti je ovaj Sud utvrdio postojanje razloga na koje pazi po službenoj dužnosti, trebalo je stoga temeljem odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 30. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Miriana Juričić, v.r.

Za točnost opravka - ovlašten službenik

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
3/6 HAKOM

Primljeno 28.12.2020. 10:38 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/19-01/180	376-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-20-06	0	

d2604634